

Søndag

1

Glasset, som Ole Christian Sund sætter fra sig, siger en dump lyd mod bordet ved siden af sygesengen.

– Sådan, siger han og smiler til beboeren, som sender et fugtigt, stift blik ud i rummet. Sund tørrer det vand af, som løber ud af mundvigene, og møder ingen modstand, før han når ned til de stride skægstubbe yderst på hagen. Huden er ellers så bleg, at den næsten er gennemsigtig.

– Er der andet, du trænger til? råber Sund.

Folderne i mandens ansigt forbliver uforandrede. Sund ser ømt på beboeren, en mand som har været hos dem i godt og vel halvandet år, men som døden ikke ser ud til at ville hente. Der er ikke meget tilbage af ham, kun knogler og livløs hud, hår som løsner sig fra hovedbunden, et glasagtigt blik, som sjældent ændrer retning. Heller ikke øjenlågene ser ud til at virke længere.

Han ligner min far, tænker Sund. Han lå også sådan de sidste år af sit liv. Kun en sjælden gang virkede det, som om han var i kontakt med den virkelige verden og ikke bare den, hans øjne fandt i loftet eller et andet sted i rummet. Det er nu seks år siden, han døde, men det føles stadig som i går.

Sund trækker sig stille tilbage. Ude i gangen støder han på en beboer og en pårørende, måske et barnebarn, som er ude at gå en langsom genoptræningstur. Han smiler til dem og tager mobiltelefonen op af jakkelommen, han ser, at klokken er lidt over fem. Og øjeblikkeligt mærker han et stød af fortvivlelse i mellemgulvet.

Nu kommer hun snart og henter Ulrik. Og snart vil en ny uge komme og gå, uden at han kan have del i sin søns liv. I bedste fald kan det være, han hører om det, hvis Martine gider svare på hans sms'er.

Han ved det godt, han maser sig for meget på, men fordi han ikke kan være der hver dag og høre det fra Ulriks mund, så må han da i det mindste høre noget fra hende. Hvordan drengen har det, hvad han har lært. Hvem han har leget med eller været hjemme hos. Al den slags går han glip af, fordi Martine og han selv er holdt op med at elske hinanden. Eller – fordi hun er holdt op med at elske *ham*.

Men selv om han måske har fundet kærligheden igen, hader han tanken om, at en ny mand måske også har taget hans plads, ikke bare i Martines seng, men også i Ulriks liv. At Ulrik måske er begyndt at holde af en ny far, mens han bare er den rigtige far, som slæber sin søn med på arbejde de gange, det er meningen, at de to skal foretage sig noget hyggeligt sammen.

Hvis han bare havde haft økonomi til at sige nej, så havde han gjort det. Heldigvis var det lykkedes ham at finde en fuldt opladet elektrisk kørestol inde på stue 4, som Ulrik kunne lege med, bare han lovede at tage hensyn til beboerne. Og det gør han selvfølgelig, det er han altid så god til. Han elsker at race rundt i gangene på plejehjemmet. Det var også det, han gjorde, sidste gang Sund så ham.

Men hvad er der nu blevet af den lille krabat?

Skoene lyder taktfast mod gulvet, mens Sund går rundt i gangene og på stuerne for at finde sønnen. I fjernsynsstuen er der kun Guttorm og et par andre beboere, som er midt i et hidsigt skænderi om valg af tv-kanal. Sund går videre ned ad gangen, men kan ikke få øje på en lykkeligt hvinende niårig i kørestol. Han gennemløber også gangen i den anden side af etagens langstrakte H-form. Og endelig, der, uden for en af stuerne, sidder den lille dreng. Som ikke virker helt så lille mere i en gang, hvor døden venter rundt om det nærmeste hjørne.

Sund smiler som altid ved sig selv, når han betragter sin søn, uden at være klar over det. Stoltheden gør ham varm. Men der er noget mærkeligt ved drengen, som han sidder ubevægelig i kørestolen. Hænderne er foldet mellem lårene. Fødderne korslagte. Og han rokker frem og tilbage, mens øjnene søger ned

mod gulvet, hvor der ikke er andet at se end genskinnet af lysstofrørene i loftet.

– Hej, Ulrik, siger Sund og standser. – Hvad så? Hvordan går det?

Men Ulrik svarer ikke, bliver bare ved med at rokke frem og tilbage. Sund bøjer sig ned og stryger ham over håret. Et kort øjeblik er han bange for, at en af beboerne har gjort noget ved ham, men han afviser straks tanken igen. Det hænder, at de får et anfald og bliver hidsige, men de ville aldrig nogen sinde lade deres vrede gå ud over en ni år gammel dreng. De elsker ham jo.

– Hvad er der? fortsætter Sund.

Ingen reaktion.

Sund ser op på navneskiltet på døren ind til den nærmeste stue. Han ser, at døren står på klem.

– Har du nu været inde hos Erna igen? spørger han.

Drengen bliver bare ved med at rokke frem og tilbage.

Han har set et eller andet, tænker Sund. Eller hørt noget.

Det giver et lille knæk i hans knæ, da han rejser sig op og går forbi kørestolen og skubber døren op til den lille, trange stue. Erna Pedersen sidder derinde med rank ryg, som hun plejer. Det er ikke det, der får Sund til brat at standse op og tage et stort skridt tilbage. Det er hendes ansigt, som normalt er hvidt og koldt. Nu er det farvelagt med mørke, grumsede striber, som har fundet vej fra øjnene ned i furerne af alderdom. Og han kan kun lige akkurat skimte, hvad de snavsede briller skjuler, inden lugten af død kommer væltende ind over ham.

2

Henning Juul sidder sammenkrummet på Dælenenga Stadions tremmebænke på den aftenkolde tribune. Oven over ham har skyerne klædt himlen i gråt, skyer som lagvis glider sidelæns og målrettet over byen. Vinden, som tidligere på dagen piskede støv

og skidt op i Oslos gader, er løjet lidt af, men den har stadig en snert af raseri i sig.

Henning sidder der, så ofte han kan. Om det er vådt eller varmt, spiller ingen rolle. Det er af en eller anden grund lettere at tænke der, selv om det også gør ondt at se drenge og piger, store som små, gøre nøjagtigt det samme, som Jonas sikkert ville have gjort, hvis han havde levet.

En dreng på otte-ni år får en bold for fødderne. Øjeblikkelig farer den væk fra hans sko igen. En dreng med kort og lyst hår tager imod den og løber mod målet.

– For helvede, Adil? Er der strøm i den bold, eller hvad?

Træneren, iført en sort træningsdragt, råber så højt, at han bliver rød i hovedet.

– Du skal da tæmme bolden!

Den anden dreng, som nu har scoret, løber forbi Adil og sender ham et triumferende blik.

– Godt, Jostein. Det var et fint hug.

Træneren klapper i hænderne. Spillet bliver sat i gang igen. Henning følger Adils bevægelser. Der er noget opgivende over dem, noget ubehjælpomt, som om han egentlig ikke har lyst til at være der.

Henning har set drengen tidligere. Næsten altid alene. Han bliver aldrig hentet af nogen, når træningen er forbi. Det kan ske, at han går lidt sammen med en af de andre fra holdet, men den kammerat er der ikke nu. Han har sikkert andet at foretage sig en søndag aften.

Og det har du vel strengt taget også, siger Henning til sig selv, men han var simpelthen nødt til at komme lidt ud, tænke på noget andet. Men uanset hvor meget Henning prøver at give sit hoved et frikvarter, varer det aldrig ret længe, før spørgsmålene dukker op igen. Hvad vidste den tidligere gorilla Tore Pulli om den ildebrand, som førte til, at Jonas døde? Og var det årsagen til, at Pulli selv måtte dø?

Hennings mobil begynder at vibrere i inderlommen. Han tager den ud, stønner. Det navn, der viser sig på displayet, mere end

antyder, at der er sket noget, og at resten af aftenen sandsynligvis er ødelagt.

Han besvarer alligevel opkaldet.

– Hej, Henning, det er mig. Har du hørt, hvad der er sket?

Henning fjerner telefonen nogle centimeter fra øret. Kåre Hjelmland behøver strengt taget ingen telefon, så højt som han taler. Han er den ivrigste nyhedsredaktør, Henning kender, kører uafbrudt på noget højoktan-noget, og det pynter ikke på hans lettere komiske fremtoning, at han er belemret med en hidsig udgave af Tourettes syndrom. Netop i aften virker det, som om de pludselige udbrud af bandeord er gået midlertidigt i dækning, men Henning ved, at nyhedsredaktøren foretager pludselige kast med hovedet, mens han taler. Og han fortsætter, inden Henning når at svare.

– En gammel kone er blevet dræbt på et plejehjem lige ved den gade, du bor i. Har du mulighed for at stikke derhen? Jeg er lidt i bekneb for folk i aften.

Du er altid i bekneb for folk, tænker Henning og ser samtidig på sit ur. I virkeligheden havde han planlagt at gå hjem og for én gangs skyld prøve at sove lidt mere end to timer i stræk. Men han ved samtidig, at der ikke for tiden er ret mange på redaktionen, som er i stand til at dække et drab. Iver Gundersen er stadig sygemeldt efter den omgang bank, han fik i Josefines Gate for et par uger siden, og der er sikkert ikke mere end et par stykker på vagt i redaktionen en søndag aften. En vagthavende, som skal følge med i alt, hvad der sker i verden, og som kun har ti fingre til sin rådighed, plus en sportsjournalist, som skal opsummere den seneste spillerunde i Superligaen.

Henning tager en dyb indånding og ser op på skyerne, som har trukket sig tættere sammen. Et nyt drab, tænker han, med alt hvad det indebærer. Mere tid på arbejde, mindre tid til at lede efter den eller de personer, som satte ild til hans lejlighed.

Alligevel svarer han med et suk:

– Så okay da.

Politiassistent Bjarne Brogeland parkerer uden for indgangen til plejehjemmet og stiger ud i efterårsaftenen. Smækker bildøren bag sig og ser sig omkring.

En smal, ensrettet gade snor sig mellem knejsende bygninger med farveløse vinduer, som tårner sig op mod himlen over Grünerløkka. Lyset fra gadelygterne får asfalten til at skinne. Gaden er spærret for biltrafik, men nysgerrige tilskuere defilerer langsomt forbi på fortovene.

Det er det samme alle vegne. Folk vil se, have et lille glimt af død, et vink om morgendagens overskrifter. Så de kan prale af, at de var der, de så det. Døden i en ligpose. Døden i øjnene hos en gerningsstedsefterforsker i hvid kedeldragt.

Bjarne har aldrig forstået fascinationen af blodpøle, bilvrag, behovet for at give sig selv traumer. Folk ved ikke, at billedet af en deformeret menneskekrop eller lugten fra et smadret kranium ikke bare forsvinder, når man fortsætter sit liv, går i biffen, på café, drikker sig i hegnet. Minderne kan dukke op når som helst. Og har de først bidt sig fast, bliver de siddende længe.

Bjarnes far fortalte engang, at de dræbte en hunisbjørn med et automatisk udløst skud, mens han arbejdede på et forskningsprojekt i ESRO's regi i Ny-Ålesund i 1960'erne. De lokkede hunisbjørnen med mad, og idet dyret stak hovedet ind i kassen, hvor maden lå, blev en mekanisme udløst og affyrede det dræbende skud fra en grovkalibret, kolbeløs riffel. Hunnen havde to små unger, som havde tumlet rundt om deres mor, da de kom for at hente hende, fortalte Bjarnes ingeniørfar. Og han glemte aldrig deres skrig. "Det lød fuldstændig som menneskebørn, Bjarne. Det kunne lige så godt have været dig, der skreg."

Det var ikke mere end en god halv time siden, Bjarne var blevet ringet op. Han havde lige puttet sin femårige datter, Alisha, og sat sig i sofaen. Den beskrivelse, han fik over telefonen, fik ham til at gyse. Og følelsen kommer tilbage igen nu, lige inden han

skal til at gå ind. Der er et eller andet ved drab på gamle damer.

Bjarne kaster et blik op mod skyerne og trækker jakkekraven tættere sammen i halsen. Det går mod mørkere, koldere tider.

Til venstre for hoveddøren hænger et skilt, som advarer potentielle ubudne gæster om, at området er tv-overvåget. Godt, tænker Bjarne. Så findes drabsmanden måske på et videobånd. Han vender sig og ser op ad bygningen på den modsatte side af gaden. På gardiner som er trukket for. Lukkede butikker og en frisør i gadeplan. En café, som hedder Sound of Mu, virker også mennesketom, selv om et svagt lys siver ud indefra. Men fordi det er søndag, den store café- og spadsereturdag i Grünerløkka, kan mange have set gerningsmanden, da han kom ud, *hvis* han kom ud gennem hovedindgangen.

Bjarne går ind, møder ikke et menneske, før han går ud af elevatoren på tredje sal. Uden for Erna Pedersens værelse standser han ved det rød- og hvidstribede afspærringsbånd, trækker himmelblåt, blødt plastic over sine sko, mens stemmer og bilyde fra en radio i nærheden når ud til ham.

Inden han går ind, tager han en meget dyb indånding. Som altid håber han, at væggene vil tale til ham, at det uoverskuelige landskab, han ser foran sig, skal anvise ham stier, han kan følge. Og han er bevidst om, at han ikke skal se på offeret med det samme, men i stedet koncentrere sig om de andre detaljer i rummet. Lugtene lukker han også ude, så længe det er muligt, men det er svært at blokere for dødens parfume. Ofte vågner han midt om natten med en fornemmelse af at være omgivet af netop den lugt.

Bjarne nikker til kriminaltekniker Ann-Mari Sara, idet han træder ind i rummet. Hun sidder på hug ved den døde kvindes fødder med ansigtet skjult bag et kamera. Hun vender sig om og nikker tilbage.

Det varede temmelig længe, inden Bjarne lærte at sætte pris på Ann-Mari Sara. Hun er lille, mindre end en meter og tres høj med kortklippet, pjusket frisure. Bruger aldrig makeup. Han kan ikke huske at have set hende smile en eneste gang, og han har

bemærket, at hun ikke tager det med den personlige hygiejne så nøje. Hun er immun over for alle former for charme eller *small talk*. Spørgsmål, som ikke har noget med jobbet at gøre, besvarer hun så godt som aldrig.

Men hun er utvivlsomt en af de allerbedste kriminalteknikere, Bjarne kender. Altid grundig, altid vågen, altid respektfuld. Han har aldrig set hende smaske tyggegummi eller hørt hende prøve at lette den anspændte stemning på et gerningssted med en slibrig bemærkning om offerets udseende eller liv. Hun er det mest dedikerede arbejdsmenneske, Bjarne har truffet, og hun har desuden en veludviklet evne til at tænke som de kriminelle, til at sætte sig ind i, hvad der kan være sket. Hvis hun ikke havde været så sindssygt dygtig til at endevende et gerningssted, ville han gerne have set hende som en del af efterforskningsteamet.

Nu rejser hun sig op, tager kameraet op foran ansigtet igen og knipser. Så peger hun på en bibel, der ligger på gulvet.

– Det var sandsynligvis den, han brugte først, siger hun. – Til at ba ...

Bjarne løfter en afværgende hånd mod hende.

– Jeg har ikke set grundigt på den endnu, fortsætter Sara. – Men der ser ud til at være tretten hak i den.

Tretten hak, mumler Bjarne ved sig selv. Gerningsmanden må have været rasende. Og han tænker også, at den bog har taget livet af mange, men ikke lige på denne her måde.

Stuen er nøjagtig, som han havde forestillet sig den. Lille, smal, kold. En opredt seng, anonyme, gule gardiner. Gulv med mærker i, møbler uden sjæl. Der er blomster på bordet. Visne. Et fjernsynsprogram med rød ring om nogle af programmerne, et rødt kryds over andre. Røde garnnøgler. Strikkepinde, nogle store, andre små. Et snapseglas, ubrugt. Et glas med vand på natbordet.

Det minder Bjarne om en fængselscelle. Og han kan mærke, at han gruer for at blive gammel, for at få sit liv presset ind på ni kvadratmeter.

Der hviler noget godmodigt over offeret, sådan som hun sidder. Under sig har hun en pude, Bjarne kan akkurat skimte et stof

med tryk af gule og røde blomster. I venstre side af skødet ligger begyndelsen til en sok. En lille, rød sok.

Bjarne bøjer sig frem mod hende. Og selv om han har forberedt sig på synet, kan han alligevel mærke, hvordan det begynder at prikke inde bag panden. Ud fra bagsiden af de beskidte brilleglas løber røde bække af blod, som breder sig i det 83 år gamle ansigt som grenene på et træ. Og der, hvor pupillerne skulle have været, ser han noget blankt, der skinner, noget der kun lige stikker ud.

Erna Pedersens strikkepinde.

– Har du set mærkerne på halsen?

Bjarne bøjer sig længere frem, fjerner lidt hår med en pen, han tager op af jakkelommen.

– Det må være din spøg, siger han.

Sara løfter fornærmet et øjenbryn.

– Eftersom der ikke er mere blod end det her, må hjertet være holdt op med at slå, før han bankede pindene ind i øjnene på hende.

– Så han kvalte hende først, siger Bjarne.

Sara nikker.

– Men der er et par andre ting, som er lidt interessante her.

Bjarne vender sig mod hende.

– Jeg tror, vi savner et våben, siger Sara.

– Hvad mener du?

– Man kan ikke banke strikkepinde helt ind i øjeæblerne på nogen bare ved hjælp af en bog. Næsen er i vejen, og panden også. Han er nødt til at have benyttet noget mere. Noget andet. Se her.

Bjarne følger Saras pegefinger, som standser ved offerets mørkebrune strikjakke. Et tyndt lag hvidt støv har lagt sig over skuldrene.

– Jeg ved endnu ikke, hvad det der er for noget, men jeg er ganske sikker på, at strikkepindene har lavet hakker i, hvad han end har brugt til at banke pindene helt ind i hende med.

– Er de gået helt igennem kraniet?

– Nej, der skal lidt mere til, siger hun og slår sig selv i hovedet med knoerne. – Issebenet er tykt. Og det bliver tykkere med alde-

ren, især hos kvinder. Men det ser ud, som om han har forsøgt.

Bjarne undertrykker en grimasse.

– Er der mere, jeg bør vide?

– Ja.

Hun går forbi ham og hen til væggen ved siden af kommoden. Peger på en billedramme, som ligger på gulvet. Glasset er knust. En stor revne har gjort billedet utydeligt, men Bjarne kan alligevel se en tilsyneladende glad og munter familie på fire. Han spørger, hvem de er.

– Det ved jeg ikke, svarer Sara. – Men der er vel ikke de helt store odds på at gætte på offerets søn eller datter og hans eller hendes familie. Jeg er mere nysgerrig efter at vide, hvorfor billedet ligger på gulvet, og hvorfor den krog deroppe er skævet.

Bjarne hæver blikket.

– Hvis du ellers kigger på gulvet herinde, vil du se, at det er temmelig rent. Man kan næsten spejle sig i det.

– Så billedet blev flået ned, konkluderer Bjarne. – Måske oven i købet her i aften.

Sara nikker.

– Det spørgsmål, jeg ville tænke lidt over, hvis jeg var dig, er *hvorfor*.

4

Det tager ikke mere end ti minutter at gå fra Dælenenga til Grünerhjemmet, som plejehjemmet for enden af Markveien hedder. Det er en rød murstensbygning, som falder helt naturligt ind i resten af bebyggelsen i Grünerløkka. Det er kun de færreste forbigående, som overhovedet tænker over, at mange af bydelens stærkt plejekrævende mennesker bor her. Undtagen hvert år den 17. maj, når børneoptøget standser udenfor midt på vejen for at synges *Ja, vi elsker dette landet*, eller når en ambulance eller rustvogn har et ærinde på hjemmet.

En lille flok har samlet sig uden for indgangen, en særlig race inden for arten homo sapiens. Henning kan genkende dem hvor som helst og når som helst. Og det tager ham kun et øjeblik at få øje på hende midt i flokken af journalister.

Nora.

Kvinden, han havde elsket med hver en fiber i sin krop. Kvinden, han ikke havde magtet at elske, sådan som hun burde være blevet elsket. Kvinden, som var syg den dag, det brændte hjemme hos ham, og som aldrig ville magte at tilgive sig selv, at hun bad Henning passe Jonas netop den aften, selv om det ikke var hans aften. Kvinden, som senere effektuerede separationen, da han havde allermest brug for hende.

At sige, at det havde været ubehageligt at være i nærheden af Nora, efter at han var begyndt at arbejde igen, ville være en grov underdrivelse. En ting er deres fælles fortid som forældre, og at de er journalister på hver sit konkurrerende medie. Noget helt andet er det faktum, at hun nu kommer sammen med Hennings nærmeste medarbejder på 123nyheder, Iver Gundersen.

Nora stikker en hånd i vejret og kommer frem imod ham med tøvende skridt, standser en meter foran ham og siger hej. Henning nikker og smiler, mærker øjeblikkelig, hvordan der opstår et skjold imellem dem, der hvor vinden, luften, bygningen – verden – holder op med at eksistere.

– Hvordan går det med dig? spørger hun.

Henning laver hovedbøjninger, først mod den ene skulder og så mod den anden.

– Ikke så værst, siger han.

Henning har ikke mødt Nora ansigt til ansigt efter afslutningen på Tore Pulli-sagen, men han fik en e-mail fra hende for nogle dage siden, efter han havde skrevet en artikel om, hvordan og hvorfor Pulli blev dræbt. Det var ikke nogen lang mail, kun to sætninger, men han har tænkt meget på den siden.

Skidegod artikel, Henning. Du er stadig den bedste.

Knus. Nora.

Han burde selvfølgelig have svaret og sagt tak, men han kunne ikke få sig selv til det. Det, han definitivt burde have gjort, var at takke hende for det, hun havde gjort, mens han lå bevidstløs i en grav og med stor hast var på vej mod de evige jagtmarker for bare en god uges tid siden. Det var Nora, som havde forstået, at der var noget galt, da hun ringede på hjemme hos ham, og der ikke blev svaret. Det var hende, som havde kontakten Bjarne Brogeland, som derefter fik sat hele apparatet i gang, så Henning i sidste øjeblik blev fundet og reddet.

Men det kunne han heller ikke få sig selv til at takke for.

Og det bliver ikke spor nemmere af, at hendes stemme er blidere end tidligere, og at han kan høre den ægte bekymring, som ligger i den.

– Stadig lidt ondt i hovedet, men det går okay, tilføjer han. – Hvordan går det med Iver?

Nora trækker på skuldrene.

– Jeg skulle hilse, siger hun bare.

– Er han kommet hjem?

– Mm, siger hun og nikker samtidig. – Han ligger i sofaen og keder sig halvt ihjel.

Nora har stadig den samme glatte hud. Håret, mørkt og skulderlangt, bølger ud over en mørkeblå jakke, som Henning ved, at hun har haft på før. Han kan oven i købet huske hvor. De vandrede over Besseggen mellem Gjendesheim og Memurubu den dag, der begyndte som sommer, men endte som fuldblodsvinter. Den vind, der nu blæser på dem, har nogle af de samme løfter i sig.

– Hvad er det så, der er sket her? spørger han.

Nora vender sig om mod den røde murstensbygning. Hun trækker igen på skuldrene.

– Vi har ikke fået ret meget at vide endnu, ikke andet end at offeret er en gammel dame.

Et par meter borte bryder en af journalisterne ud i latter. Henning sender ham et langt blik.

– Er der ingen, der har fortalt noget?

Nora ryster på hovedet.

– Der kommer vel et pressemøde i morgen ud på formiddagen, går jeg ud fra, siger hun med et suk.

– Det gør der sikkert.

Men pressemøder er fællesstof, og der er stadig meget længe til i morgen. Derfor tager Henning sin mobiltelefon og sender en sms til Bjarne Brogeland, spørger, om det ikke er muligt at tage en hurtig snak om, hvad der er sket. Svaret kommer et par minutter senere:

Sindssygt travlt. Græver lyd, når jeg har to minutter.

Ja, sikkert, siger Henning til sig selv. Med andre ord ikke noget at vente på.

Han ser sig omkring. Det er ved at blive sent. Papiraviserne har snart deadline, hvilket betyder, at redaktionsvagterne rundt omkring for længst er begyndt at råbe på opfølgende historier. Men det er begrænset, hvad reporterne i marken vil kunne finde ud af i aften. Efterforskningsarbejdet er kun lige begyndt. Ingen ved, hvem offeret er, eller hvad der er sket med hende. Altså er det stadig muligt at stjæle nyhedsbilledet i morgen. Det eneste, han har brug for, er en detalje eller to, som ingen andre kender til endnu.

Henning bruger sin telefon til at få et hurtigt overblik over netkonkurrenterne og kan se, at ingen af dem har andet at fortælle end det helt åbenlyse. Og han ved, at de aldrig vil blive lukket ind på plejehjemmet så sent på aftenen, og måske ikke engang i morgen. Hensynet til beboerne og efterforskningen kommer i første række. Altså er det spild af tid at blive stående og glo på uniformerede politibetjente, som går ud og ind af bygningen.

Men lige netop det får ham til at tænke på noget. Hvad med de ansatte? De besøgende? Hvor forlader *de* bygningen?

Henning får øjenkontakt med Nora og signalerer, at han går.

Men han har ingen planer om at gå hjem.

En plejeassistent i hvide bukser og skjorte sidder på en stol uden for fjernsynsstuen og piller i sine negle. Med et knips befrier han sig for en hudflage, som sejler i en bue ned mod gulvet. Så rejser han sig hurtigt op, som om hans sæde pludselig er blevet meget varmt.

Bjarne Brogeland standser foran ham.

– Ole Christian Sund?

Manden nikker og gnider sig flere gange i nakken med højre hånd. Ole Christian Sund har et uplejet, blond skæg omkring munden i det ellers koparrede ansigt. Hans øjenbryn er vokset sammen over næseroden. De tynde arme stikker ud af de vide ærmer.

– Hvordan går det med din søn? spørger Bjarne og finder en stol, mens han samtidig gør tegn til, at Sund skal sætte sig igen.

– Det ved jeg ikke, siger plejeassistenten og slår blikket ned. – Han er hos sin mor nu, og hun svarer ikke på mine sms'er. Men han har det sikkert godt der.

– Ja, der er noget med mødre, siger Bjarne og smiler forstående.

– Jeg går ud fra, at I har fået tilbudt krisehjælp?

Bjarne tager en notesblok og en pen frem.

– Ja, det har vi. Men Martine er selv psykolog, og ingen kender Ulrik bedre end hende, så ...

– Jeg forstår, svarer Bjarne. – Men vi er nødt til at tale med ham så hurtigt som muligt. Han kan have set noget vigtigt.

Sund nikker langsomt og lader en hånd glide gennem det lange, lyse pandehår.

– Jeg har aldrig set ham sådan før, siger Sund stille. – Det var fuldstændig, som om han var gået ind i en anden verden.

– På hvilken måde mener du?

– Jo, han sad jo bare der. Rokkede frem og tilbage. Fjern og tåget i blikket.

Sund får et bedrøvet og bekymret udtryk i ansigtet.

– Sagde han noget til dig?

– Ikke lige med det samme. Men senere, da jeg kom ud fra Erna Pedersens stue, mumlede han noget om brøkstreger.

– Brøkstreger?

– Ja. Han gentog det bare, om og om igen. Brøkstreger, brøkstreger, brøkstreger.

Bjarne skriver ordet ned på sin blok med store bogstaver.

– Nu har han faktisk været meget optaget af sine matematiklektier i den sidste tid, så det kunne måske have noget med det at gøre. Jeg ved det ikke.

– Hvor gammel er han?

– Han er ni.

Bjarne nikker.

– Jeg skal ikke opholde dig ret længe her, fortsætter han. – Men har du nogen som helst idé om, hvem der kan have gjort det her?

Sund puster tungt ud.

– Nej.

– Og du kender ikke til nogen, som havde et dårligt forhold til hende?

Sund tænker sig om.

– Det tror jeg ikke.

– Har der været nogen uoverensstemmelser her i den seneste tid? Nogen, som har været vrede eller irriterede på hende?

Sund prøver igen at hente elementer ud af erindringsdatabasen.

– Det sker jo, at visse beboere bliver lidt voldsomme, og at det afspejler sig lidt i diskussionerne herinde. Men jeg kan ikke forestille mig, at nogen skulle have gjort noget som det her imod Erna Pedersen. Hun gjorde ikke meget væsen af sig, og desuden var hun temmelig dårlig og skrøbelig. Hvis hun ikke var død på ... på den der måde, så ville hun under alle omstændigheder være død snart.

Bjarne klør sig i hovedet med pennen. En kvindelig plejer passerer dem med hastige skridt. Sund tager mobiltelefonen frem og aktiverer skærmen. Lægger den hurtigt fra sig igen.

– Har du lagt mærke til, om der var nogen inde på hendes værelse i dag?

Sund vrider sig lidt på stolen.

– Jeg arbejdede stort set hele aftenen i den anden ende af gangen. Der er så megen sygdom her for tiden.

Bjarne nikker igen.

– Fra besøgsprotokollen ved jeg, at hun ikke har haft besøg i dag. Ved du, hvordan det ellers var? Plejede hun at få besøg jævnligt?

– Det må du næsten hellere tale med Daniel om. Daniel Nielsen. Det er ham, der er hendes primære hjælper. Men jeg mener ikke, at der har været det store rykind hos hende, for at sige det på den måde.

Bjarne noterer Nielsens navn og tegner en cirkel omkring bogstaverne.

– Og du kender ikke til nogen nære familiemedlemmer, som indimellem kom på besøg?

– Det kan så i hvert fald ikke have været ret tit. Jeg ved dårligt nok, hvordan hendes søn ser ud.

– Så hun *har* altså en søn?

Sund nikker.

Bjarne skriver “sønnens familie på knust billede?” på sin blok.

– Videokameraet ved indgangen nede i stuen, fortsætter han.
– Ved du, om det optager?

Sund ryster på hovedet.

– Det er der kun, fordi vi skal kunne se, hvem der ringer på uden for den normale åbningstid.

– Så folk kan altså komme og gå, som de vil?

– Ja, det kan de.

Bjarne nikker igen.

– Skete der noget specielt her i dag? Noget, som var lidt uden for det normale?

Sund tænker sig om et kort øjeblik.

– Det Frivillige Korps var her på et tidspunkt i eftermiddag og spillede og sang lidt.

– Jaså?

– De er her hver anden uge, tror jeg nok.

– Fint. Er det populært?

– Ja, meget.

– Plejede Erna Pedersen at deltage i det?

– Ja, men jeg tror ikke, jeg så hende der i dag.

Bjarne noterer igen.

– Hvor mange frivillige plejer der at være med til den slags?

– Åh, en tre-fire stykker, tror jeg.

Bjarne har tidligere truffet folk fra Det Frivillige Korps, unge som gamle, som gør en indsats for andre mennesker, som trænger til det, uden at få en krone for det. Næppe mennesker, som finder på at banke strikkepinde ind i hovedet på en gammel dame, tænker Bjarne, men noterer alligevel korpsets navn ned og tegner en pil ud til siden.

– Okay, siger han og rejser sig. – Du vil sikkert gerne hjem og tjekke, hvordan det står til med din søn. Men prøv at tænke det igennem, som du har set og oplevet her til aften, og især om noget af det virker lidt mærkeligt eller unormalt på dig. Hvad som helst er af interesse.

– Det skal jeg nok, siger Sund og tager imod det visitkort, Bjarne rækker ham. Så skynder han sig hen mod elevatoren, mens han taster ivrigt på mobiltelefonen. Elevatoren har ikke engang nået at plinge, før han ryster opgivende på hovedet.

6

Før i tiden tog Henning sig undertiden en løbetur langs Akerselva sent om aftenen, selv om han indimellem kunne støde på mennesker, man helst ikke vil støde på efter mørkets frembrud. Han løb som regel bare forbi dem og talte ikke til dem, selv om de tilbød ham både det ene og det andet. Men det var aldrig nogen særlig behagelig oplevelse.

Lidt af den samme urofølelse dukker op, idet han bevæger sig ned forbi Riverside, cafeen på hjørnet for enden af Mark-

veien, og ind mod bagsiden af Grünerhjemmet. Der er ikke nogen. Kun aftenen og elven, som bugter sig nedad mod Oslofjorden, ind under Eventyrbroen.

Det kunne have været et postkort-idyllisk område af byen. Gamle murstensbygninger står stolt side om side på den modsatte side af elven, omkranset af massive træer. Og på varme sommerdage kan man sætte sig ind på Riverside eller på græsskråningerne ned mod vandet og lade livet og elven flyde forbi. Men området omkring den nederste del af Akerselva er blevet et mekka for folk, som tjener deres penge på at sælge sløvende midler til dem, der måtte trænge til det. Tidligere sneg de sig omkring i skyggerne, fordi der var noget skamfuldt både over at sælge og købe stoffer, men nu er alting fremme i lyset, uden at det ser ud til at genere eller interessere nogen. Politiet ved, at det foregår, men har ikke ressourcer til at gøre noget ved det. Og hvis én pusher bliver anholdt, dukker der bare en ny op dagen efter.

Henning følger vejen rundt om den røde murstensbygning, hvor der vokser buske, lige så livløse som beboerne indenfor, op ad murene. Han ved, hvor svært det er at få plads på et plejehjem nu for tiden. Man skal helst stå med mindst én fod i graven. Det betyder, at mange af dem, der har behov for pleje både i Oslo og i resten af landet, må satse på opofrende familiemedlemmer eller mennesker, som arbejder i hjemmeplejen.

Henning går lidt frem og tilbage på parkeringspladsen, mens han venter på, at der skal komme nogen ud. Det sker ikke det første kvarter. Han ser på klokken. Ni bliver langsomt til halv ti. I sit forrige liv ville han måske have tændt en cigaret eller mange, mens han ventede, men efter branden er han holdt helt op. Der er et eller andet med flammer og gløder. Han kan ikke længere se ind i dem uden at se sin søns øjne i den orangerøde farve.

Nu går døren op, og en kvinde kommer ud. Hun har en beige-farvet frakke på, og hendes hår er brunt.

– Undskyld, siger Henning og går hastigt frem imod hende. Automatisk sagtner hun farten.

– Arbejder du her? spørger han.

Kvinden, som straks får et vagtsomt udtryk i ansigtet, svarer tøvende ja. Henning ved, at arrene efter brandsårene i hans ansigt kan virke skræmmende, især nu da det er mørkt, så han følger op på sin faste præsentation med et smil, som er tænkt afvæbnende. Kvinden sætter med det samme farten op igen.

– Beklager, men du må spørge nogle andre, siger hun.

– Jeg ...

– Jeg har ikke lyst til at tale med sådan nogle som dig.

Henning bliver stående tilbage med en sætning på læberne, men den når ikke ud over dem.

Ti minutter senere kommer en mand, som gladelig stopper op, men han hverken taler eller forstår norsk ret godt. Men det forhindrer ham alligevel ikke i både at snakke og smile. Henning gætter sig frem til, at manden i aften har vasket gulvene i stueetagen og på første sal, men at han ikke ved ret meget om det, der skete to etager højere oppe.

– Hvad er det for en slags afdeling, der ligger på tredje sal? spørger Henning.

– Det er der, alle de tossede bor, siger manden.

Henning studser.

– De tossede?

– Ja. Dem der er helt kukkuk i hovedet.

Manden smiler og afslører en række kridhvide tænder.

Nå, sådan, siger Henning.

Manden vender en tommelfinger opad, inden han cykler sin vej.

Så offeret var altså dement, konkluderer Henning. Langt fra nok til en selvstændig sag, men en god detalje at bide mærke i. Men han bliver nødt til at få noget mere.

De ansatte har sikkert tavshedspligt, men sådan en detalje har aldrig stoppet ham tidligere. Hans erfaring siger ham, at der altid er nogen, som simpelthen godt kan lide at snakke. Det gælder bare om at finde dem. Bearbejde dem.

Men det er ikke så ligetil på en søndag aften.

En kvinde med hijab kommer ud. Henning smiler igen, men

blot for at blive afvist med det samme. Han forsøger sig hos en mand med mørke skægstubbe og får at vide, at han har været på besøg hos sin mor og egentlig er ret sur over, at han ikke fik set Brann-Vålerenga-kampen i fjernsynet.

Henning skal lige til at trække sig tilbage og gå hjem og satse på, at *6tiermes*⁷ – hans hemmelige chatkilde i politiet – kan bidrage med en detalje eller to, da en mand i sort læderjakke og bukser i samme farve kommer ud. Han har langt, lyst hår, som bevæger sig rytmisk fra side til side, mens han går i hurtigt trav over parkeringspladsen. Henning, der har følelsen af at have set ham et eller andet sted før, går hen til ham.

– Hej, jeg hedder Henning Juul, og jeg arbejder på 123nyheder. Må jeg veksle et par ord med dig?

Manden skæver til Henning.

– Jeg har ikke tid, siger han.

– Jeg kan slå følge med dig, hvis det passer bedre?

Manden svarer ikke, men Henning kan se, at der er kommet en snert af genkendelse i hans blik.

– Hvad er det, der er sket deroppe? spørger Henning.

Manden ser kort på ham.

– Jeg skal nok lade være med at citere dig for noget, jeg prøver altså bare at danne mig et billede af, hvad der er sket. En eller anden har taget livet af en gammel, dement dame, har jeg hørt?

Manden sender ham et nyt, kort blik.

– Sorry, siger han. – Men jeg er nødt til at skynde mig hjem. Min søn ...

Manden stopper midt i sætningen, hans blik flakker. Henning bliver ved med at følge efter ham.

– Ja, okay, siger Henning. – Men her ...

Han sætter i langsomt løb, mens han trækker et visitkort op af jakkelommen. – Hvis der er noget, du har lyst til at fortælle mig, hvad enten det er *on* eller *off the record*, så må du endelig ringe. Når som helst. Okay?

Manden tager tøvende imod det kort, Henning rækker ham.

– Tak skal du have. Så vil jeg ikke opholde dig længere. Jeg

håber ikke, din søn er faldet i søvn, inden du når hjem.

Han ser smilende efter manden, som vender sig om flere gange, inden han forsvinder ud i aftenmørket. Men der, tænker Henning, der har vi en interessant person. En, som skiller sig ud fra mængden. En ansat, som ikke ser træt ud efter arbejdstid, men snarere bange. Eller måske endda skræmt.

Henning prøver at komme i kontakt med nogle flere, før han efter en time går hjem og sætter sig foran pc'en i håb om at få fat i *6tiernes*⁷, et håb, som gradvist svinder, efterhånden som klokken nærmer sig midnat. Lettere desperat sender Henning derfor nogle flere sms'er til Bjarne Brogeland. Han giver ikke op, før politivennen lidt senere ringer tilbage.

– Det var da satans, som du maser dig på, siger Brogeland.

– Du sagde jo, du ville ringe tilbage, når du havde to minutter.

Trafikstøj blander sig med lyden af Brogelands opgivende suk.

– Er du på vej hjem?

– Wow! Du kunne være blevet efterforsker. Klokken er fem minutter i et, Henning.

– Så gør vi samtalen kort. Gammel, dement dame fundet dræbt. Hvad er der sket?

– Jeg synes, du har opsummeret det helt fint.

– Mm. Men hun kan ikke være blevet skudt, for så var der nogen, der havde hørt det. Og der var også blevet en masse svi-neri. Af samme årsag tvivler jeg på, at hun er blevet knivdræbt, og i så fald ville I også allerede have gerningsmanden i kachotten.

– Hvem siger, at vi ikke allerede har det?

– Det siger *du*. Jeg kan høre det på dig. Du er træt. Du er opgivende. Det ville du ikke have været, hvis sagen havde været opklaret.

Brogeland sukker.

– Jeg har ikke ret meget at give dig, Henning. Taktiske hensyn, du ved.

– Mm. Men hvis jeg nu siger, at jeg har talt med en af de ansatte her til aften, en mand med langt, lyst hår, der så ud, som om han havde set manden med leen ...

- Talte han med dig? afbryder Brogeland.
Henning svarer ikke.
- Han sagde forhåbentlig ikke noget?
Heller ikke nu svarer Henning med det samme.
- Han sagde, at han skulle skynde sig hjem til sin søn.
- Satans! hvæser Brogeland sagte ind i telefonen. Der går et par sekunder. Henning ved bedre end at ødelægge et øjeblik som dette med flere spørgsmål.

Lidt efter sukker Brogeland tungt. Og da han kører ind i en buslomme og begynder at fortælle, noterer Henning et A4-ark fuldt af bogstaver, som han i gamle dage, koldt og kynisk, ville have sammenfattet i ét ord.

Kvalitetsdrab.